

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., a JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., ve věci

žalobce: **STEEL ECO, s. r. o.**, IČO: 292 30 764
sídlem číslo popisné 634, 687 03 Babice
zastoupen společností **TOMÁŠ GOLÁŇ**, daňová kancelář, s. r. o.,
IČO: 268 79 441, sídlem Jiráskova 1284, Vsetín

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2018, čj. 25237/18/5300-22443-711897,

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 5. 6. 2018, čj. 25237/18/5300-22443-711897, **se ruší** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč k rukám jeho zástupce společnosti **TOMÁŠ GOLÁŇ**, daňová kancelář, s. r. o., do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Finanční úřad pro Zlínský kraj, územní pracoviště v Otrokovicích (dále jen „finanční úřad“), zahájil u žalobce dne 13. 11. 2014 ve vztahu k 3. čtvrtletí roku 2014 daňovou kontrolu na dani z přidané hodnoty a na základě kontrolních zjištění následně žalobci neuznal nárok na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění ve výši 59 744 Kč (pořízení hutního materiálu) od plátce RED DOG, s. r. o., IČO: 242 90 076 (dále jen „společnost RED DOG“). Finanční úřad dospěl k závěru, že žalobce neprokázal přijetí předmětného plnění od deklarovaného dodavatele a použití plnění ke své ekonomické činnosti, rovněž neprokázal, že předmětná faktura č. 14FV024 je daňovým dokladem.
2. Žalovaný se neztotožnil s důvody uvedenými v podaném odvolání, tudíž jej zamítl a rozhodnutí finančního úřadu potvrdil. S finančním úřadem se ztotožnil v tom, že předložené důkazní prostředky a další zjištění neprokázaly, že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo tak, jak je uvedeno na dokladech, jelikož nebylo postaveno na jisto, že plnění fakticky uskutečnil deklarovaný dodavatel (tudíž nebylo stanoveno na jisto, že bylo uskutečněno plátcem daně z přidané hodnoty).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Dle žalobce v řízení vyšlo najevo, že předmětné plnění dopravovala společnost SOLDA, s. r. o., IČO: 269 02 508 (dále jen „společnost SOLDA“), resp. její zaměstnanec pan T. Pokud byly odpovědi této společnosti pro finanční úřad nekonkrétní, měl provést výslech uvedeného řidiče. Výpověď tohoto svědka mohla objasnit i délku dopravy mezi Kroměříží a Otrokovicemi, která činila 2 hodiny a 13 minut. Tato okolnost nicméně nezpochybňuje, že k dopravě skutečně došlo, a navíc žalobci nebyla předem v řízení nijak sdělena.
4. V případě pochybností ohledně společnosti RED DOG měl finanční úřad vyslechnout tehdejší jednatelku společnosti (paní Ing. B.). Tato společnost dodání zboží pro žalobce potvrdila, označila svého dodavatele a teprve poté se stala pro finanční úřad nekontaktní. Skutečnost, že společnost D-Day Prag, s. r. o., IČO: 289 67 232 (společnost zanikla bez právního nástupce dne 28. 11. 2019, dále jen „společnost D-Day Prag“) neměla povolení dále pronajmout prostory nakládky, nemohla ovlivnit faktický stav.
5. Žalovaný hodnotil výpovědi velmi účelově, když ve výpovědi pana Z. shledal rozpor mezi pojmy „kamion“ a „zaplachtované nákladní auto“ a ve skutečnosti, že společnost RED DOG měla mít prostory pronajaty od společnosti D-Day Prag. Svědek pouze popisoval skutečnosti, které vnímal vlastními smysly.
6. Jelikož žalovaný nezpochybnil fyzickou existenci zboží, měl celou situaci posuzovat jako podvod na dani a zkoumat případnou vědomou účast žalobce na tomto podvodu. Nárok na odpočet daně není možné odmítnout jen z důvodu, že žalovaný má pochybnosti o skutečném dodavateli. K této otázce žalobce citoval obsáhlé pasáže z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a z rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie. Pokud by žalovaný postupoval tímto způsobem, neměl by možnost odmítnout žalobci nárok na odpočet daně.
7. Z uvedených důvodů navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

8. Žalovaný předně uvedl, že se žalobce nemůže zbavit důkazního břemene odkazem na vyhledávací povinnost správce daně. Daňové řízení není založeno na povinnosti vyšetřovací, ale na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí.

Žalobce v řízení nevznesl návrh na výslech pana T. ani paní Ing. B. Finanční úřad přitom skutečnosti ohledně přepravy podrobně prověřoval.

9. Žalovaný nerozporoval, že by proběhla samotná přeprava, ale vzhledem ke zjištěným skutečnostem nebylo zřejmé, co konkrétně mělo být předmětem této přepravy. To bylo nosným důvodem, neobvykle dlouhý čas přepravy žalovaný uvedl toliko podpůrně.
10. Výpověď svědka Z. byla nejen rozporná, ale i značně nekonkrétní. Tento závěr žalovaný založil zejména na tom, že nejprve tvrdil, že se v místě nakládky vyjma předmětného dne nikdy nepohyboval, avšak následně vypověděl, že v daném místě pracoval jako skladník pro společnost D-Day Prag.
11. Hmotněprávními podmínkami nároku na odpočet daně z přidané hodnoty se rozumí jednak použití plnění pro uskutečňování ekonomické činnosti a dále faktické uskutečnění tak, jak je uvedeno na předloženém dokladu. Dodání deklarovaným dodavatelem je jednou z hmotněprávních podmínek pro přiznání nároku. Skutečnost, že finanční úřad nezpochybnil existenci zboží, nepostačuje k prokázání toho, že předmětné zboží bylo skutečně pořízeno tak, jak je na žalobcem předloženém dokladu deklarováno (mimo jiné příslušným dodavatelem).
12. Z výše uvedených důvodů navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Shrnutí repliky žalobce

13. Žalobce v reakci uvedl, že pokud nebyly skutečnosti dostatečně prokázány, mělo být v dokazování pokračováno. Výpověď jednatelky dodavatele a dopravce, který realizoval dopravu, lze považovat za klíčové a jejich neprovedením bylo řízení zatíženo závažnou procesní vadou.
14. Závěrem žalobce popřel existenci rozporů ve svědecké výpovědi pana Z. a setrval na aplikaci příslušné judikatury Soudního dvora Evropské unie.

V. Posouzení věci soudem

15. Krajský soud v Brně (dále také „soud“) ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), bez nařízení ústního jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí finančního úřadu včetně řízení předcházející jejich vydání, a shledal, že žaloba **je důvodná**.
16. Žalobce vymezil v zásadě dva širší žalobní body (zaslaná replika obsahuje zdůraznění některých aspektů), z nichž jeden směřuje do oblasti dokazování (neprovedení některých důkazů, zpochybnění hodnocení některých důkazů a překvapivost některých závěrů) a jeden je spíše koncepční povahy a poukazuje na nutnost nahlížet na věc jako na daňový podvod (se souvisejícími specifiky).
17. V řízení jde o otázku naplnění podmínek pro odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu, konkrétně o to, zda předmětné plnění bylo skutečně dodáno společností RED DOG, resp. zda tato okolnost byla dostatečně prokázána. Předmětné plnění bylo uvedeno na faktuře č. 14FV024 ze dne 19. 8. 2014 a jeho dodavatelem byla dle faktury společnost RED DOG. Konkrétně šlo o 23 708 kg plechů (2 mm, S235, 2/1000/2000) v hodnotě 344 240 Kč (včetně daně z přidané hodnoty ve výši 59 744 Kč). V řízení nebyla nijak zpochybněna existence formálně správných dokladů, ani skutečnost, že předmětný hutní materiál byl

dále prodán společnosti HESCO, s. r. o., IČO: 155 30 639 (společnost zanikla dne 6. 12. 2016 vnitrostátní fúzí sloučením a jejím právním nástupcem se stala společnost FERROMET, a. s., IČO: 000 00 884).

18. Vzhledem k formální bezvadnosti žalobcem doložených dokladů vystavěl žalovaný svůj právní závěr o neoprávněnosti nároku na odpočet daně na faktické stránce věci a dospěl k tomu, že k (faktickému) dodání zboží nedošlo ze strany společnosti RED DOG, resp. z provedených důkazů to nevyplývalo. S ohledem na vymezený předmět sporu má soud za to, že jeho řešení závisí zejména na zhodnocení výpovědi svědka pana Z. Ten totiž měl být jako zaměstnanec společnosti RED DOG (deklarovaný dodavatel plnění) osobně přítomen nakládce i vykládce zboží, tudíž se jednalo o důkaz, který lze ve vztahu k faktické realizaci plnění označit za důkaz přímý. Proto se soud nejprve věnoval souvisejícím žalobním námitkám, přičemž dospěl k závěru, že žalovaný uvedenou svědeckou výpověď hodnotil skutečně účelově, resp. v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů.
19. Žalovaný dospěl k závěru, že svědek vypovídal neurčitě a okolnosti nakládky zboží popisoval zcela obecně bez bližších podrobností, ačkoliv se mělo jednat o jedinou nakládku hutního materiálu, kterou měl pro společnost RED DOG provádět. Tento svědek byl finančním úřadem vyslechnut dne 2. 2. 2016 (tedy cca rok a půl po realizaci plnění). Uvedl, že je u společnosti RED DOG zaměstnán přibližně od půlky roku 2014 a měl na starosti operativní leasingy, dovoz aut a jejich servis. Uvedl, že prostory, kde se měla odehrát nakládka předmětného plnění zná, jelikož nakládku realizoval a na konkrétní dotaz si vzpomněl i na majitele těchto prostor pana T. Když měl vlastními slovy popsat, jak probíhalo převzetí, nakládka, přeprava a vykládka zboží, tak uvedl, že přijel kamion a materiál ze skladu se naložil vysokozdvížným vozíkem, který byl přístupný již přímo ve skladu, a následně se materiál odvezl přímo pro žalobce. Materiál měl být skladován společností RED DOG, která měla prostory pronajaté od společnosti D-Day Prag. Ve skladu v danou dobu nikdo nebyl a klíče dostal cca 3 dny předem od paní B. (jednatelka společnosti RED DOG). Dále odpovídal na další položené otázky, přičemž nevěděl, jaké byly k přepravě vystaveny doklady. K vykládce uvedl, že byl rovněž osobně přítomen a zboží přebíral pan M. (jedenatel žalobce) a vykládalo se jeřábem v areálu Tomy. Zápis se u vykládky nepořizoval, potvrdil se pouze dodací list. Dále měli být vykládce přítomni skladníci žalobce. K přepravě mezi místem nakládky a vykládky uvedl, že se přepravoval služebním vozem, který specifikoval. Rovněž uvedl, že ve skladu v místě nakládky nebylo žádné další zboží, zbyly tam pouze dřevěné podklady a palety. Na dotaz zástupkyně žalobce specifikoval, že materiál byl zabalen do fólií o rozměru 1m x 2m, přičemž namátkou rozřezáním obalů kontrolovali, zda plechy nejsou rezavé. Na počet balíků se nepamatoval, rovněž se nevzpomněl na název společnosti, která byla dopravcem. Přítomný pan M. závěrem doplnil, že další skladníci přítomní vykládce zboží nebyli zaměstnanci žalobce, ale zaměstnanci společnosti HESCO, která byla příjemcem zboží od žalobce.
20. Soud se po prostudování obsahu svědecké výpovědi neztotožnil s tím, že by nebyla dostatečně podrobná. Žalovanému ve výpovědi chyběly podrobnosti o fyzickém průběhu nakládky, když svědek nespécifikoval, zda bylo zboží na paletách, případně kolik palet bylo naloženo. Svědek ovšem nebyl na tuto konkrétní okolnost nijak přímo dotazován. K nakládce se měl vyjádřit svými slovy a na konkrétní dotaz („jakou mechanizací bylo zboží nakládáno“) se odkázal na dříve řečené „svými slovy“, v rámci čehož řekl, že se

materiál nakládal vysokozdvížným vozíkem. Na základě skutečností zachycených v protokolu o výsledku tedy není možné dovozovat, že by svědek uvedenou okolnost neznal, a dokonce ani to, že by si na ní již nevzpomínal. Proto tímto způsobem ani nelze úspěšně popírat věrohodnost výpovědi jako celku.

21. Dále žalovaný uvedl, že se jednalo o nestandardní postup, když svědek naložil hutní materiál bez jakýchkoliv průvodních dokladů na nákladní vozidlo, které nemohl blíže specifikovat, a předal ho řidiči, kterého neznal. Ani v tomto ohledu soud nemůže závěr žalovaného potvrdit, když z výpovědi vyplynulo, že svědek jednal na pokyn zaměstnavatele (konkrétně na pokyn paní Ing. B. – jednatelky zaměstnavatele). Uvedené okolnosti by indikovaly podnikatelskou neopatrnost, pokud by sám svědek měl být podnikající fyzickou osobou realizující konkrétní obchod, nicméně v daném případě se mělo jednat o výkon pracovního pokynu zaměstnancem. Vzhledem k tomu, že v řízení nebyl proveden výslech paní Ing. B., nelze tyto okolnosti samy o sobě považovat za nestandardní. Dále není zřejmé, z čeho žalovaný vyvozuje, že svědek nebyl schopen specifikovat vozidlo (svědek přitom uvedl, že se jednalo o kamion; nevzpomněl si pouze na firmu dopravce). Ani předání řidiči, kterého svědek neznal, nepůsobí na soud nestandardně, když svědek měl být přítomen i u vykládky zboží, tudíž na doručení zboží osobně dohlížel.
22. Dále se soud zabýval shledanými rozpory ve výpovědi. Žalovaný je spatřoval v několika ohledech, jednak v nejasnosti ohledně dřívějšího výskytu svědka na místě nakládky a jednak v tvrzení, že společnost RED DOG měla prostor nakládky mít pronajatý. Ve vztahu k tvrzenému nájmu finanční úřad zjistil, že taková situace nebyla právně možná. Dle jeho zjištění měla prostory v nájmu společnost D-Day Prag, která je nemohla dále pronajmout bez souhlasu pronajímatele (dle smlouvy se jednalo o dvě osoby – B. T. a I. T.). Pan B. T. přitom během místního šetření dne 25. 2. 2016 v místě nakládky uvedl, že společnost RED DOG nezná. Soud k tomu uvádí, že údaj o nájmu prostor uvedený svědkem Z. je nutno vnímat jako skutečnost vnímanou z pozice zaměstnance společnosti RED DOG. Pokud se nejednalo o pravdivou informaci, nelze to dle soudu vnímat jako úmyslnou lež a považovat kvůli tomu výpověď za nevěrohodnou.
23. Nadto soud dává za pravdu žalobci v tom, že zjištění ohledně nájmu předmětných prostor vylučují odlišný faktický stav věci. I pokud společnost RED DOG neměla právní titul k místu nakládky, nemuselo to v nynější věci být překážkou pro to, aby prostřednictvím svého zaměstnance z těchto prostor realizovala nakládku předmětného zboží. K tomu lze poukázat na další skutečnosti uvedené panem B. T., který konstatoval, že v případě potřeby jedná s panem Z., potvrdil možnost vjezdu s kamionem do prostor skladu a rovněž uvedl, že tam byly pronajaté vysokozdvížné vozíky.
24. Rozhodující rozpor byl žalovaným ovšem shledán v následujícím. Svědek na otázku ohledně toho, zda má povědomí o osobě, která má nebo měla na dané adrese pronajaté skladovací prostory, uvedl, že se v prostoru nikdy nepohyboval mimo nakládku pro žalobce. Na bezprostředně následující otázku ohledně toho, zda na adrese K., H. 2342/28b, vykonával nějakou činnost, uvedl: „Dříve jsem dělal pro firmu D-Day skladníka.“ Na tomto místě dává soud žalovanému částečně za pravdu, jelikož tyto dvě odpovědi působí rozporným dojmem. Zároveň ale na soud nepůsobí jako důkaz o jednoznačné rozpornosti výpovědi, a to vzhledem k celkovému dojmu z výpovědi svědka. Soudu se jeví nepravděpodobné, že by svědek v jedné větě popřel předchozí výskyt v prostoru nakládky a hned následující odpovědí tento výskyt bez jakéhokoliv

pozastavení naopak potvrdil (aniž by vyslovený rozpor alespoň nějakým způsobem vysvětlil). Soud na rozdíl od žalovaného tuto skutečnost nepovažuje za tak podstatný rozpor způsobující celkovou nevěrohodnost výpovědi. Je nicméně pravdou, že nad touto konkrétní pasáží vystupuje otazník.

25. Ani další aspekty výpovědi, které v odůvodnění zmínil finanční úřad, soud za rozpory nepovažuje (natož podstatné rozpory). Konstrukce rozdílu mezi pojmem „kamion“ a „zaplachtované nákladní vozidlo“ působí zcela uměle. Dále finanční úřad poukázal na to, že svědek nejprve nevěděl o vystavení dokladů k přepravě a následně uvedl, že došlo k potvrzení dodacího listu. K tomu soud upozorňuje, že poprvé svědek reagoval na obecnou otázku (která se dle chronologie výsledku vztahovala k počátku přepravy zboží) a ve druhém případě reagoval na zcela konkrétní dotaz na existenci zápisu o převzetí zboží při vykládce. Odpovědi tedy přirozeně reflektují zaměření otázek.
26. Vzhledem k výše uvedenému soud uzavírá, že výpověď svědka pana Z. nebylo možné hodnotit jako celkově nevěrohodnou a tento závěr žalovaného považuje za nesprávný. Přestože soud přihlížel i k tomu, že se těžiště (bezprostředního) dokazování nachází v daňovém řízení, má za to, že v nynějším případě je závěr o nevěrohodnosti v rozporu se zachyceným obsahem výpovědi. Stežejní shledaný rozpor dle soudu postrádá potřebnou intenzitu pro to, aby mohl být využit jako argument popírající veškerá skutková zjištění, která z výpovědi vyplývají. Ostatní shledané rozpory soud považuje za zdánlivé. Výpověď jako celek tedy nelze označit za nekonkrétní a rozpornou.
27. Soud opětovně zdůrazňuje, že v nynějším řízení řeší pouze otázku *prokázání fakticity dodání zboží deklarovaným dodavatelem* (tedy dodání zboží od společnosti RED DOG žalobci), přičemž výpověď *zaměstnance deklarovaného dodavatele, který byl přítomen* u nakládky a vykládky zboží, nepovažuje za nevěrohodnou. To samozřejmě zásadně mění důkazní situaci a eliminuje to deklarované pochybnosti finančního úřadu. K prokázání jednoznačných pochybností ohledně dodání plnění deklarovaným dodavatelem tedy finanční úřad měl pokračovat z vlastní iniciativy v dokazování. Soud se tudíž po zhodnocení předmětného výsledku ztotožnil s žalobcem i v tom, že ve věci měl být dále proveden minimálně výslech řidiče (pan T.), který měl předmětné zboží převážet. I řidič kamionu byl totiž celé přepravě přítomen a lze jej označit za přímého svědka. Svůj význam může mít i výslech tehdejší jednatelky společnosti RED DOG, jelikož by měla disponovat informacemi o smluvním průběhu celé transakce, kterých se finanční úřad dožadoval na zaměstnanci dodavatele (pan Z.).
28. K výsledku řidiče kamionu soud dodává, že by rovněž mohl poskytnout informace vysvětlující časovou prodlevu při dopravě zboží. Tento argument nicméně žalovaný skutečně přednesl překvapivě až v napadeném rozhodnutí, aniž by měl žalobce prostor na něj v předchozím řízení jakkoliv reagovat (např. právě důkazním návrhem na výslech tohoto řidiče). Ačkoliv ve vyjádření k žalobě žalovaný konstatoval, že se jednalo toliko o podpůrnou skutečnost, tak z napadeného rozhodnutí (body 32, 33 a 61) naopak vyplývá, že šlo o důležitou pochybnost vedoucí k nevěrohodnosti důkazních prostředků předložených společností SOLDA (dopravce).
29. Soud tedy považuje za nutné napadené rozhodnutí zrušit, jelikož v řízení nebyly ze strany finanční správy prokázány pochybnosti ohledně dodání zboží deklarovaným dodavatelem, resp. dle důkazního stavu tyto pochybnosti dostatečně vyvrací výpověď svědka pana Z. Vzhledem k tomu soud nepovažoval za nutné v detailech vypořádávat

otázku nastolenou druhým žalobním bodem – nutnost přistupovat k situaci jako k daňovému podvodu – a vyjadřuje se k ní pouze stručně.

30. Většinová judikatura Nejvyššího správního soudu nedává žalobci v jeho argumentaci za pravdu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2005, čj. 5 Afs 188/2004-63 a na něj navazující judikatura), přičemž soud se v nynějším řízení této názorové linie drží. Není ovšem bez významu, že tato konzistentní judikatura byla již v minulosti narušena odlišným názorem a aktuálně je tato právní otázka předmětem rozhodování rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (usnesení o postoupení věci ze dne 23. 8. 2018, čj. 1 Afs 334/2017-35), který usnesením ze dne 11. 3. 2020, čj. 1 Afs 334/2017-54, předložil Soudnímu dvoru Evropské unie související předběžné otázky. Jelikož soud nepovažoval důkazní stav v nynější věci za dostatečný základ pro odeprání nároku na odpočet z jiných důvodů, nevyčkával na vydání těchto rozhodnutí.

VI. Závěr a náklady řízení

31. Při přezkumu napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů shledal soud podanou žalobu za důvodnou a napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost ve smyslu § 78 odst. 1 soudního řádu správního. V navazujícím řízení bude žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 soudního řádu správního vázán právním názorem soudu. Stručně shrnuto – důkazní stav dosažený v řízení neposkytuje podklad pro odmítnutí nároku na odpočet daně s odkazem na to, že nebylo prokázáno faktické dodání předmětného plnění deklarovaným dodavatelem (společností RED DOG).
32. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.*
33. Žalobce měl ve věci plný úspěch, tudíž má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení žalobce představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení.
34. Odměna žalobcova zástupce a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 soudního řádu správního a podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Zástupce žalobce ve věci učinil celkem dva účelné úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (převzetí a příprava zastoupení, sepsí žaloby). Odměna je ve výši určené dle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, tedy $2 \times 3\,100$ Kč. Náhrada hotových výdajů je podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu určena paušální částkou za jeden úkon právní služby, tedy 2×300 Kč. Celkem odměna a náhrada hotových výdajů činí 6 800 Kč. Protože společnost zastupující žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna ve smyslu § 57 odst. 2 soudního řádu správního o částku 1 428 Kč, odpovídající dani (21 %), kterou je povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle daňových předpisů.
35. Žalobci tedy byla vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč. K zaplacení určil soud přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno, dne 31. března 2020

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu